

Sygnatura akt IV P 156/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 17-06-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w.W. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: K. K., M. J.

Protokolant: Łukasz Dajnowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17-06-2013 r. w. W.

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. k. w Ś.

o przywrócenie do pracy

I. przywraca powoda M. B. do pracy u strony pozwanej (...) Sp. z o.o. i Wspólnicy Sp. k. w Ś. na dotychczasowych warunkach;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w postępowaniu w pierwszej i drugiej instancji;

III. nakazuje pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia w.W.) kwotę 1.680 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia której powód zwolniony był z ustawy.

UZASADNIENIE

Powód M. B. pozwem wniesionym w dniu 16 marca 2011r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko stronie pozwanej - (...) Sp. z o.o.(...) w Ś., sprecyzowanym następnie na rozprawie w dniu 7 października 2011r. domagał się przywrócenia do pracy u strony pozwanej a nadto zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu żądania wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 12.12.1996 r. na okres próbny a następnie na podstawie umowy o pracę, zawartej w dniu 01.03.1997r. na czas nieokreślony, na stanowisku operatora maszyn i urządzeń. Podniósł, że w dniu 09.03.2011r. pozwana spółka wypowiedziała mu umowę o pracę, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, wskazując jako przyczynę utratę zaufania będącą wynikiem jego ewentualnego uczestniczenia w zdarzeniu jakie miało miejsce w dniu 27.02.2011 r., a związanym z prawdopodobnym uszczupleniem ilościowym paliwa w koparce Ł 540, której operatorem jest inny pracownik pozwanej – D. K.. Wskazując na powyższe powód zarzucił, że w ramach powierzonych mu obowiązków nie wykonywał pracy jako operator koparki Ł 540 i dalej, że nie są mu znane jakiegokolwiek okoliczności rzekomego uczestnictwa w prawdopodobnym uszczupleniu ilościowym paliwa w w/w koparce. Podał, że w dniu 27.02.2011 r. przyjechał do pracy samochodem osobowym marki O. (...), w którego bagażniku miał osiem należących do niego beczek z paliwem, które to paliwo otrzymał, dzień wcześniej, w ramach wzajemnych rozliczeń finansowych, od rolnika S. S.. Podniósł, że po wezwaniu Policji wyjaśnił zaistniałą sytuację w tym zwłaszcza fakt, że beczki z paliwem stanowią jego własność jak również, że Policja nie podjęła jakichkolwiek czynności zabezpieczających w tym zwłaszcza nie pobrała próbki należącego do niego paliwa i dalej, że w dniu zdarzenia nie opuszczał terenu zakładu pracy.

Argumentował dalej, że Komisja (...) stwierdziła, że nie ma żadnych dowodów wskazujących na jego uczestnictwo w zdarzeniu z dnia 27.02.2011 r. a nadto, że kierownictwo zakładu nie wykazało uszczuplenia ilościowego paliwa w pojeździe. Zarzucił, że na podstawie zapisu monitoringu z kamer nie można ustalić kiedy, kto i w jaki sposób dopuścił się kradzieży paliwa w świetle czego sformułowana przyczyna jako „ewentualne uczestnictwo” „związane z prawdopodobnym uszczupleniem ilościowym paliwa” dyskwalifikują przyczynę wypowiedzenia. Wskazując na powyższe podniósł, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest nieuzasadniona a przy tym nie jest konkretna, jest pozorna i niezrozumiała.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana domagała się oddalenia powództwa. Przyznając fakt zatrudnienia powoda początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny a następnie, tj. od dnia 01.03.1997r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jak również fakt wypowiedzenia powodowi w dniu 09.03.2011r. umowy o pracę zarzuciła, że złożone powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu złożone zostało w formie pisemnej, zawiera przyczyny uzasadniające wypowiedzenie oraz pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie wniesienia odwołania a przy tym złożone zostało z zachowaniem przepisu art. 38 k.p. Podniosła dalej, że przyczyną wypowiedzenia powodowi umowy o pracę była utrata zaufania do powoda jako pracownika spowodowana niezadowolającym wywiązywaniem się przez niego z powierzonych mu obowiązków pracowniczych istotnych z uwagi na rodzaj wykonywanej przez powoda pracy, co przejawiało się w uczestnictwie powoda w dniu 27.02.2011 r. w zdarzeniu, w wyniku którego doszło do nieusprawiedliwionego uszczuplenia ilościowego paliwa w pojeździe, którego kierowcą był inny pracownik strony pozwanej - D. K.. Wskazała, że w dniu 27.02.2011 r. jej pracownik H. K. zauważył na parkingu samochód powoda, w którym jak później stwierdzili funkcjonariusze Policji znajdowały się beczki zawierające olej napędowy, w pobliżu których znajdowały się także puste kanistry. Podniosła, iż w związku z zaistniałym zdarzeniem przeprowadziła czynności sprawdzające w wyniku których ustaliła, że w pojeździe powoda znajdowało się około 250 litrów paliwa w trzydziestolitrowych pojemnikach, co do którego powód oświadczył, że nabył je w godzinach nocnych od mieszkańca miejscowości P.. Wskazała, że przeprowadzone czynności wykazały także, że w dniu 27.02.2011 r. jej pracownik D. K. pobrał i pokwitował 460 litrów oleju napędowego do ładowarki, której był kierowcą, tj. do ładowarki Ł- (...), zaś tylko w miesiącu lutym rozliczał więcej paliwa niż maksymalna pojemność ładowarki, której był operatorem. Podniosła, iż poczynione ustalenia prowadzą do wniosku, że istnieje związek pomiędzy osobą tego pracownika a wysokim poborem paliwa i dalej, że biorąc pod uwagę wyniki badań wpisów ewidencyjnych pracownika D. K. oraz przebieg zdarzenia z dnia 27.02.2011r. podjęła decyzję o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę.

Wskazała, że już od pierwszego tygodnia marca 2011 r., tj. zaraz po zdarzeniu z dnia 27.02.2011 r. odnotowała znaczny spadek zużycia oleju napędowego, co wydaje się być ściśle związane z wypowiedzeniem umowy o pracę powodowi i D. K.. W tych okolicznościach strona pozwana argumentowała, że wskazana przyczyna była uzasadniona i prawdziwa.

Wyrokiem z dnia 28 września 2012r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w.W. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych powództwo oddalił (pkt I) nie obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego (pk II).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, wskazując, że zaskarża wyrok w całości i domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości a nadto zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu żądania powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie (niezastosowanie) mimo ustalenia, że w dniu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę nie zaszyły przewidziane prawem przesłanki uzasadniające wypowiedzenie umowy. Nadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. przepisu art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. na skutek oddalenia powództwa mimo skonstatowania stanu faktycznego, który uzasadniał uwzględnienie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy w.W. VII Wydział Pracy, po rozpoznaniu apelacji powoda, od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy z dnia 28.09.2012r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia w.W. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy uzasadniając orzeczenie wskazał, iż

Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie i zebrał obszerny materiał dowodowy jednak treść wydanego wyroku nie odpowiada dokonany ustaleniom faktycznym, co uniemożliwia dokonanie w sposób prawidłowy jego oceny. Wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien prawidłowo dokonać ustaleń faktycznych i wydać wyrok, który będzie jednoznacznie odpowiadać dokonany ustaleniom a w konsekwencji umożliwić dokonanie jego oceny.

Po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu strony oświadczyły, że podtrzymują dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił:

Strona pozwana, na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców, prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie produkcji ceramicznych wyrobów budowlanych, wyrobów z porcelany i ceramiki.

Dowód: - odpis z KRS nr (...), k. 33-40

Powód M. B. został zatrudniony u strony pozwanej (poprzednio: (...) sp. z o.o. Ceramika Budowlana) na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 13 grudnia 1996r. na okres próbny od dnia 12 grudnia 1996r. do dnia 28 lutego 1997r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika obsługującego maszyny i urządzenia. W dniu 27 lutego 1997r. strony zawarły kolejną umowę o pracę, na podstawie której powód został zatrudniony na czas nieokreślony od dnia 01 marca 1997r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika obsługującego maszyny i urządzenia, przy czym ostatecznie powód zatrudniony był na stanowisku operatora angoby – angobisty.

W okresie zatrudnienia u strony pozwanej powód pracował w systemie 3 – zmianowym, tj. I zmiana od godz. 6.00 do 14.00, II zmiana od godz. 14.00 do 22.00 i III zmiana od godz. 22.00 do 6.00. W zakresie wykonywanych obowiązków powód pokrywał dachówkę tzw. angobą, przy czym czynności te wykonywał na hali produkcyjnej. Nie pobierał on, w związku z wykonywanymi czynnościami, paliwa i nie miał kontaktu z czynnościami dotyczącymi paliwa.

Dowód: - umowa z dn. 13.12.1996r., k. 2 cz. B akt osobowych

- umowa z dn. 27.02.1997r., k. 4 cz. B akt osobowych

- przesłuchanie powoda, 191-193.

- zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

Na podstawie ustnej umowy dzierżawy powód dzierżawi 3 ha pola w P., na którym uprawia pszenicę z pomocą należących do niego, napędzanych silnikiem na olej napędowy, maszyn rolniczych – ciągnika i kombajnu zbożowego. Powód nie ma własnego gospodarstwa rolnego, natomiast jest także sołtysiem P..

Pole w miejscowości P. ma także S. S.. W roku 2010r. S. S., w trakcie czynności koszenia, uszkodził przewód paliwowy obsługiwane kombajnu w wyniku czego wylało mu się paliwo. Przejeżdżający obok powód zapytał go co się stało a następnie pożyczył S. S. paliwo w ilości około 200 litrów.

Dowód: - przesłuchanie powoda, 191-193.

- zeznania świadka S. S., k. 293v.-295

- zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

W dniu 23 lutego 2011 r. S. S. zakupił w Stacji Paliw (...) sp. z o.o. w Ś. 2000 litrów oleju napędowego, który przywieziono mu cysterną ze stacji paliw w Ś.. Część zakupionego paliwa przeznaczył na rozliczenie z powodem. W dniu 26 lutego 2011 r. powód, po zakończeniu pracy, pojechał do S. S., od którego odebrał pożyczone mu wcześniej

paliwo przelane do 8 kanistrów po 30 l każdy. Następnie powód przyjechał do domu po czym - nie dokonując wyładunku paliwa - udał się na organizowaną, dla dzieci, imprezę.

Dowód: - faktura VAT nr (...); k. 10 i 283

- przesłuchanie powoda, 191-193.

- paragon z kasy fiskalnej, k. 283

- zeznania świadka S. S., k. 293v.-295

Kolejnego dnia, tj. 27 lutego 2011 r. (niedziela) powód pracował na I zmianie. Do pracy przyjechał przed godz. 6.00 rano swoim samochodem osobowym marki O. (...), który zaparkował na parkingu, przy zakładzie pracy, obok samochodu D. K., jednakże w znacznej odległości od pozostałych samochodów, w pobliżu węzła gazowniczego. W bagażniku samochodu powód miał wówczas 8 plastikowych kanistrów o pojemności 30 l wypełnionych ropą, łącznie około 250 litrów oleju napędowego, które poprzedniego dnia odebrał od S. S..

Zaparkowane w znacznej odległości od pozostałych, około 100 metrów, samochody powoda i D. K. zauważył pracownik strony pozwanej H. K.. Ponieważ jeden z nich, tj. samochód marki O., był znacznie obciążony podjechał bliżej tego auta, do którego następnie zajrzał przez szybę. W środku zauważył wystające, około 30 litrowe, pojemniki. W zaparkowanym obok samochodzie, który stał normalnie bez nadmiernego obciążenia, H. K. nie zauważył żadnych pojemników.

O stwierdzonym fakcie H. K. zawiadomił około godziny 12:00 szefa ochrony W. P. (1), który przyjechał na miejsce wraz z Z. M.. W. P. (1), po przybyciu na miejsce zdarzenia, zawiadomił Policję a następnie rozpoczął procedurę ustalania właścicieli obu pojazdów.

Poproszony na miejsce zdarzenia D. K. oświadczył, iż jeden z samochodów jest jego, jak również, że nie wie do kogo należy drugi samochód, tj. samochód marki O. (...). D. K. otworzył swój samochód, w którym obecni nie stwierdzili obecności żadnych pojemników, po czym odjechał.

Przybyły następnie na miejsce zdarzenia powód potwierdził, że samochód marki O. stanowi jego własność a następnie w obecności Policji i pracowników strony pozwanej, otworzył samochód i wyjaśnił, iż znajdujące się w nim paliwo otrzymał dzień wcześniej od znajomego ze wsi P., który był mu winien paliwo, a którego to paliwa nie rozładował w związku z czym przyjechał z nim do pracy.

Policjanci nie zabrali ani nie zabezpieczyli znajdujących się w bagażniku powoda pojemników.

W wyniku podjętych czynności wyjaśniających, przez stronę pozwaną, ustalono, że pracownicy pełniący służbę „na bramie” nie stwierdzili obecności ani osób, ani pojazdów w obrębie bramy. Także wizja odcinka od bramy do węzła gazowniczego, wzdłuż ogrodzenia z jednej i drugiej strony nie potwierdziła żadnych śladów.

W dniu 27 lutego 2011r. powód nie opuszczał zakładu pracy, nie wychodził poza teren zakładu.

Dowód: - zapis wiadomości SMS, k. 43

- notatka służbowa W. P. (1), k. 44-45,

- zeznania świadka H. K., k. 158-159,

- zeznania świadka W. P. (1), k. 185-188,

- zeznania świadka D. K., k. 188-190

- przesłuchanie powoda, 191-193.

- zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

W konsekwencji zaistniałego w dniu 27 lutego 2011r. zdarzenia strona pozwana wykonała tankowanie ładowarki obsługiwanej przez D. K., do pełna. W wyniku przeprowadzonej operacji ustalono, że do pełnego stanu paliwa w zbiorniku brakowało 220 litrów oleju napędowego, przy czym nie udało się ustalić przyczyn braku około 100 litrów paliwa.

W tych okolicznościach, w związku ze stwierdzonym w dniu 27 lutego 2011r. brakiem paliwa w ilości około 100 litrów w ładowarce Ł 540, pełniący obowiązki szefa produkcji klinkier H. K., zwrócił się do zarządu strony pozwanej, pismem z dnia 28 lutego 2011r., o natychmiastowe rozwiązanie umowy o pracę z D. K..

Ostatecznie strona pozwana rozwiązała umowę o pracę zawartą z D. K. z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Od dokonanego rozwiązania umowy o pracę D. K. wniósł odwołanie do tut. Sądu.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w.W. VII Wydział Pracy z dnia 21 czerwca 2012r. powództwo zostało oddalone.

Dowód: - pismo z dn. 28.02.2011r., k. 121

- zeznania świadka H. K., k. 158-159,

- zeznania świadka D. K., k. 188-190

- zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

(fakt znany z urzędu)

Czynności sprawdzające przeprowadzone przez stronę pozwaną po dniu 27 lutego 2011 r. wykazały, iż w dniu 27 lutego 2011 r. pracownik D. K. pobrał i pokwitował pobranie 450 litrów oleju napędowego do ładowarki, której był kierowcą, tj. do ładowarki Ł- (...).

Nadto ustalono, iż w miesiącu styczniu i lutym 2011 r. D. K. kilkakrotnie pobrał do ładowarki Ł – (...) ponad 433 litry paliwa, jak również w okresie tym kilkakrotnie pobrał do ładowarki Ł-34 ponad 479 litrów paliwa.

Dowód: - asygnaty rozchodowe, k.64-73,

Pobór paliwa przez operatorów ładowarek następował raz dziennie z magazynu. Ilość pobranego przez nich paliwa była wpisywana do asygnaty przez wydawcę magazynowego, a pod ilością tą podpisywał się operator koparki. Zdarzały się przy tym sytuacje, gdy ilość paliwa wpisywanego do ewidencji oznaczana była według danych podanych przez operatora, bez sprawdzenia ilości przez magazyniera.

Dowód: - zeznania świadka H. K., k. 158-159,

- zeznania świadka W. F., k. 159-160,

- zeznania świadka M. M., k. 160,

- zeznania świadka G. J., k. 160-161.

- zeznania świadka D. K., k. 188-190

Zgodnie z wykonaną przez rzeczoznawcę samochodowego D. S. oceną techniczną rzeczywista pojemność zbiornika paliwa wynosi odpowiednio:

- dla ładowarki typ 540 nr seryjny (...) – 433 litrów,

- dla ładowarki typu Ł 34 nr seryjny (...) - 479 litrów.

Dowód: - ocena techniczna, k. 139

O zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę strona pozwana powiadomiła (...) przy R. Ceramika Budowlana.

(...) przy R. Ceramika Budowlana pismem dnia 8 marca 2011r., w związku z zawiadomieniem o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę wskazała, że nie ma żadnych dowodów wskazujących na uczestnictwo powoda w zdarzeniu z dnia 27 lutego 2011r. jak również, że wskazana przyczyna wypowiedzenia jest niewystarczająca do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem. Wskazując na powyższe wniosła o odstąpienia od wypowiedzenia umowy o pracę.

Dowód: - pismo z dn. 08.03.2011r., k. 11-13

- zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

Pismem z dnia 4 marca 2011r., doręczonym powodowi w dniu 9 marca 2011r., strona pozwana, rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia wskazując jako przyczynę utratę zaufania będącą wynikiem ewentualnego uczestniczenia przez powoda w zdarzeniu mającym miejsce w dniu 27.02.2011r., a związanym z prawdopodobnym uszczupleniem ilościowym paliwa w koparce Ł 540, której operatorem był inny pracownik strony pozwanej, tj. D. K..

W treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę strona pozwana pouczyła powoda o prawie i sposobie wniesienia odwołania do sądu pracy.

Dowód: - wypowiedzenie, k. 9

- przesłuchanie powoda, 191-193.

Prokuratura Rejonowa w Środzie- (...) prowadziła postępowanie przygotowawcze, na skutek zawiadomienia złożonego w dniu 2 marca 2011r., w sprawie kradzieży oleju napędowego na szkodę strony pozwanej. (sygn. akt 1 Ds. 534/11)

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2011r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej umorzył dochodzenie w sprawie dokonanej w okresie od 26 do 27 lutego 2011r. w Ś.- (...) kradzieży około 600 litrów oleju napędowego z terenu firmy (...) o wartości 2.400 zł na szkodę spółki (...) sp. z o.o. w Ś.- (...) wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny oddalił zażalenie strony pozwanej na postanowienie w przedmiocie umorzenia dochodzenia.

Dowód: - postanowienie z dn. 16.03.2011r. w sprawie 1 Ds. 534/11; koperta w aktach sprawy

- postanowienie z dn. 16.11.2011 r. w sprawie sygn. akt II Kp 260/11; koperta w aktach sprawy

- przesłuchanie powoda, 191-193.

- zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 4.483 zł brutto, tj. 3.172 zł netto.

Dowód: - zaświadczenie; k. 298

Na stanowisko, na którym zatrudniony był powód zatrudniony został inny pracownik.

Dowód: - zeznania świadka M. C., k. 293v.-295

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W toku postępowania powód, po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu, domagał się przywrócenia do pracy u strony pozwanej w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Odnosząc się do tak sformułowanego żądania podkreślić, w pierwszej kolejności, należy, iż rozwiązanie umowy o pracę za uprzednim wypowiedzeniem jest zwykłym ustawowym sposobem rozwiązaniem umowy o pracę i jako takie przysługuje obu stronom bezterminowej umowy o pracę, co wynika wprost z treści regulacji art. 32 k.p., zgodnie z którym każda ze stron stosunku pracy może rozwiązać za wypowiedzeniem umowę o pracę zawartą na okres próbny bądź na czas nieokreślony.

Podstawę żądania powoda stanowił przepis art. 45 k.p., zgodnie z którym w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika zatem, iż wypowiedzenie, dla swej skuteczności, musi być prawidłowe zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym - wskazana przyczyna wypowiedzenia musi być uzasadniona i rzeczywista.

Podkreślenia nadto wymaga, iż prawo wypowiedzania umów o pracę zawieranych na czas nieokreślony ograniczone jest klauzulą generalną, w myśl której każde wypowiedzenia tego rodzaju umowy musi zawierać uzasadnienie merytoryczne. Zgodnie bowiem z przepisem art. 30 § 4 k.p. oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy zawartej na czas nieokreślony powinno zawierać przyczynę dokonania tego rodzaju czynności prawnej. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż wskazana przyczyna wypowiedzenia musi być konkretna i rzeczywista. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r. naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika. Warunku podania pracownikowi przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę nie może zastąpić ocena pracodawcy, iż przyczyna ta była znana pracownikowi. Podanie pracownikowi przyczyny wypowiedzenia, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 r. (sygn. akt I PKN 315/97), ma umożliwić mu, dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści (odszkodowania lub przywrócenia do pracy). Niedopuszczalne są więc również przyczyny enigmatyczne bez konkretnego wskazania, które zachowania lub zaniechania pracownika stanowią przyczynę wypowiedzenia mu pracy. Ponadto ocena wskazanej przyczyny pod kątem jej należytego skonkretyzowania jest dokonywana z perspektywy jego adresata, tj. pracownika. To pracownik ma wiedzieć i rozumieć, z jakiego powodu pracodawca dokonał wypowiedzenia umowy o pracę.

Wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony może zatem nastąpić tylko z uzasadnionych powodów, które stanowią przesłankę materialnoprawną dopuszczalności wypowiedzenia, ograniczającą pod względem prawnym, a nie tylko faktycznym swobodę rozwiązywania umów o pracę z inicjatywy pracodawcy. Warto wskazać, iż w związku z tym, że Kodeks pracy nie zawiera katalogu przyczyn uzasadniających wypowiedzanie umów, jak również nie określa, w jakich wypadkach wypowiedzenie jest nieuzasadnione, przesłanki zasadności wypowiedzenia opierają się na ocenach pozaustawowych. Ocena zasadności wypowiedzenia, przysługująca organowi stosującemu prawo, zależy zatem od okoliczności każdego indywidualnego przypadku. W doktrynie i orzecznictwie w obrębie przyczyn będących podstawą wypowiedzenia umowy o pracę wyróżnia się także utratę zaufania do pracownika. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2004r., I PK 487/03, Pr. Pray 2005/5/37). Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 sierpnia 1983r. (I PRN 25/83, OSNCP 1983, Nr 9, poz. 145) nawet jednorazowe

uchybiecie w wykonywaniu obowiązków przez pracownika, któremu powierzono mienie o znacznej wartości może podważyć – na tle konkretnych okoliczności – zaufanie pracodawcy a w konsekwencji uzasadnić wypowiedzenie mu umowy o pracę. Utrata zaufania uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę jeżeli pracownikowi można postawić zarzut nadużycia zaufania, nawet jeżeli zachowania pracownika nie można uznać za naruszenie obowiązków pracowniczych. Jednak nadużycie zaufania musi wiązać się

z takim zachowaniem pracownika, które może być obiektywnie oceniane jako naganne, także wtedy, gdy jest niezawinione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2004r., I PK 697/03, OSNP 2005, Nr 11, poz. 159). W uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 14 października 2004r. Sąd Najwyższy podkreślił, iż „nie każdy przypadek subiektywnej utraty przez pracodawcę zaufania do pracownika może być potraktowany jako uzasadniający wypowiedzenie mu umowy o pracę. Utrata zaufania, jako podstawa rozwiązania umowy o pracę, musi mieć oparcie w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej; nie może wynikać z samowoli pracodawcy lub z jego subiektywnych uprzedzeń. Powodem utraty do pracownika zaufania, koniecznego z uwagi na rodzaj wykonywanej przez niego pracy, która sprawia, że pracodawca nie może go nadal u siebie zatrudniać, może być zawinione naruszenie obowiązków pracowniczych istotnych z uwagi na określone właściwości umówionej pracy. Uzasadniony brak zaufania do pracownika może jednakże istnieć także wtedy, gdy wprowadzie winy pracownikowi przypisać nie można - bądź też nie da się jej udowodnić - jednakże w sensie obiektywnym jego zachowanie nosi cechy naruszenia obowiązków pracowniczych, a nawet i w takich sytuacjach, w których do naruszenia powinności pracowniczych w ogóle nie dochodzi.”

Uwzględniając powyższe rozważania podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż złożone powodowi wypowiedzenie było prawidłowe pod względem formalnym. Złożone zostało na piśmie (art. 30 § 3 k.p.), zawierało wskazanie przyczyny wypowiedzenia (art. 30 § 4 k.p.) oraz zawierało pouczenie o przysługującym prawie odwołania do sądu pracy (art. 30 § 5 k.p.). Nadto przed wręczeniem powodowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę strona pozwana zachowała tryb przewidziany treścią art. 38 k.p.

W ocenie Sądu dokonane wypowiedzenie było jednak nieuzasadnione, zaś wskazana przyczyna nie miała charakteru rzeczywistej.

Jak wynika z treści wypowiedzenia strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z powodem wskazując jako przyczynę utratę zaufania będącą wynikiem ewentualnego uczestniczenia przez powoda w zdarzeniu mającym miejsce w dniu 27.02.2011r., a związanym z prawdopodobnym uszczupleniem ilościowym paliwa w koparce Ł 540, której operatorem był inny pracownik strony pozwanej, tj. D. K..

Do utraty zaufania - jak wynika z argumentacji podniesionej w odpowiedzi na pozew – doszło przy tym na tle sytuacji jaka miała miejsce w dniu 27 lutego 2011r.

Uwzględniając wskazaną powodowi przyczynę wypowiedzenia umowy oraz przytoczoną w pozwie i odpowiedzi na pozew argumentację i dalej poczynione w toku postępowania ustalenia faktyczne Sąd uznał, że oznaczona przyczyna wypowiedzenia skonkretyzowana jako utrata zaufania nie znajdowała uzasadnienia w stanie faktycznym sprawie w tym zwłaszcza w przesłankach natury obiektywnej i racjonalnej.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika wprawdzie, czemu zresztą nie zaprzeczał sam powód, iż w dniu 27 lutego 2011 r. w stanowiącym jego własność samochodzie marki O. a znajdującym się na parkingu, przy zakładzie pracy, obok samochodu D. K., znajdowało się w 8 plastikowych kanistrach o pojemności 30 litrów paliwo – olej napędowy w łącznej ilości około 250 litrów jednak powyższa okoliczność w żaden sposób nie umocowuje, w ocenie Sądu, do przyjęcia aby paliwo to pochodziło z terenu zakładu pracy i stanowiło własność pracodawcy a tym bardziej aby powód wszedł w jego posiadanie na skutek uczestniczenia w zdarzeniu mającym miejsce w dniu 27.02.2011r., a związanym z prawdopodobnym uszczupleniem ilościowym paliwa w koparce Ł 540, której operatorem był inny pracownik strony pozwanej, tj. D. K..

W tym zakresie w szczególności podkreślenia wymaga, iż z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych w tym zwłaszcza zeznań powoda oraz słuchanych w sprawie w charakterze świadków S. S. oraz M. C., których to zeznaniom

Sąd dał wiarę jako spójnym i wiarygodnym a przy tym znajdującym potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w tym zwłaszcza w treści dokumentu – faktury VAT nr (...), którego to prawdziwości dokumentu żadna ze stron nie zakwestionowała, wynika, iż paliwo to znajdowało się w dniu 27 lutego 2011r. w samochodzie powoda na skutek dokonanych uprzedniego dnia pomiędzy nim a S. S. rozliczeń w zakresie uprzednio pożyczonego S. S. przez powoda paliwa.

Wprawdzie w toku postępowania strona pozwana argumentowała, że w trakcie czynności sprawdzających ustalono, że w okresie od stycznia do lutego 2011 r. występowały udokumentowane przypadki pobierania paliwa przez pracownika D. K. w ilościach przekraczających pojemność zbiorników ładowarek - co potwierdziło także przeprowadzone postępowanie dowodowe - jednak, w ocenie Sądu, powyższa okoliczność nie może być odnoszona do sytuacji samego powoda w tym zwłaszcza w sytuacji, gdy z wiarygodnych zeznań świadków W. F., M. M., G. J. i D. K. wynika, że zdarzały się sytuacje gdy ilość paliwa wpisywana do ewidencji – asygnat – oznaczana była przez magazyniera według danych podanych przez operatora bez sprawdzenia ilości przez magazyniera. Powyższe zaś rzutuje na ocenę prawidłowości prowadzenia u pozwanej ewidencji paliwa co jest istotne przy stawianym zarzucie uszczuplenia ilości paliwa w ładowarce Ł 540 i ewentualnego związku z tym zdarzeniem powoda.

Należy także podkreślić, że podnoszona przez stronę pozwaną okoliczność istnienia rzekomego procederu nieuprawnionego pobierania paliwa, czy też istnienia uszczupień ilościowych paliwa pobieranego przez innych pracowników pozwanego w tym przez D. K. nie dowodzi jakiegokolwiek związku z wykonywaniem pracy przez samego powoda, okoliczności powyższej w toku postępowania strona pozwana zresztą nie wykazała. W toku niniejszego postępowania powód wykazał natomiast z jakich przyczyn i na skutek jakich zdarzeń w dniu 27 lutego 2011r. w jego samochodzie znajdowało się paliwo. Zeznania jego w tym zakresie – na co wskazano już powyżej – znajdowały przy tym potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z drugiej strony - jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe – powód na zajmowanym stanowisku pracy nie miał żadnej styczności z czynnościami „dotyczącymi paliwa” a w szczególności nie pobierał paliwa z magazynu i nie potrzebował go do wykonywania swoich obowiązków pracowniczych. Sam zaś fakt ewentualnej znajomości z innym pracownikiem pozwanej – D. K. – który jako operator ładowarki niewątpliwie pobierał paliwo nie uzasadnia jeszcze przekonania aby powód miał jakikolwiek związek z uszczupleniem ilości paliwa w ładowarce obsługiwanej przez D. K. co mogłoby uzasadniać utratę do powoda zaufania.

Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że w toku postępowania żaden z świadków nie wskazał aby powód w dniu 27 lutego 2011r. wspólnie z innym pracownikiem czy też sam wychodził z terenu zakładu czy też wynosił paliwo z jego terenu. Przeciwnie, jak wykazało przeprowadzone postępowanie, dowodowe w dniu tym powód nie opuszczał terenu zakładu pracy. Sąd dał wiarę w tym zakresie zeznaniom powoda jako spójnym, logicznym i korespondującym z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym z dokumentem notatki służbowej sporządzonej w dniu 27 lutego 2011r. przez W. P. (2). Z treści przedmiotowej notatki służbowej wynika, iż na skutek podjętych przez stronę pozwaną czynności wyjaśniających ustalono nie tylko, że pracownicy pełniący służbę „na bramie” nie stwierdzili obecności tak osób jak i pojazdów w obrębie bramy ale również, że w wyniku przeprowadzonej wizji odcinka od bramy do węzła gazowniczego, wzdłuż ogrodzenia z jednej i drugiej strony nie potwierdzono żadnych śladów. Trudno zaś przyjąć aby wyniesienie ponad 200 litrów paliwa w zbiornikach po 30 litrów nie zostało przez nikogo zauważone czy też ujęte na zapisie monitoringu.

Co istotniejsze faktu ewentualnego zaboru paliwa w dniach 26 do 27 lutego 2011r. na szkodę strony pozwanej nie potwierdziło także postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Środzie- (...), które zostało umorzone wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Tym samym w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek racjonalnych i obiektywnych podstaw do przyjęcia ewentualnego związku powoda z uszczupleniem paliwa a tym samym do utraty zaufania do powoda, tym bardziej gdy uwzględnia się fakt, że powód - pełniąc funkcję sołtysa – a zatem osoby publicznej jest niewątpliwie osobą obdarzaną zaufaniem lokalnej społeczności w konsekwencji czego także ewentualne zarzuty wskazujące na okoliczności mogące skutkować utratą zaufania do niego ze strony pracodawcy winny być rozpatrywane szczególnie wnikliwie.

W niniejszej sprawie Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uznał, że wskazana powodowi przyczyna wypowiedzenia nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach w tym w szczególności na dokumentacji akt osobowych powoda, fakturze VAT nr (...), dokumentacji rozliczenia paliwa, notatce służbowej sporządzonej przez W. P. (2) w dniu 27 lutego 2011r. a nadto na zeznaniach świadków W. P. (1), H. K., D. K., M. C., S. S., W. F., M. M. i G. J. a także na przesłuchaniu powoda.

W oparciu zaś o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd uznał, że dokonane wypowiedzenie naruszało art. 30 § 4 k.p. co w konsekwencji uzasadniało uwzględnieniem żądania pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I wyroku. Sąd uwzględnił w tym zakresie fakt, że wprowadzenie na stanowisko powoda przyjęty został inny pracownik jednak zatrudnienie nowego pracownika w miejsce zwolnionego z pracy nie jest wystarczające do uznania, na podstawie art. 45 § 2 k.p., że przywrócenie do pracy jest niemożliwe lub niecelowe. (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1998r., I PKN 572/97, OSNP 1999/3/83) Wystąpienia zaś innych okoliczności uzasadniających ewentualne stosowanie przepisu art. 45 § 2 k.p. strona pozwana w toku postępowania nie wykazała.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie II wyroku Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. uwzględniając dalej fakt, że powództwo zostało uwzględnione w całości zaś na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce 120 zł, w tym 60 zł tytułem postępowania przed sądem I instancji i 60 zł tytułem postępowania przed sądem II instancji oraz opłata sądowa od apelacji w wysokości 30 zł; łącznie 150zł.

Jednocześnie mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik, zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594) zwolniony był od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, Sąd na podstawie art. 113 powołanej ustawy, kosztami sądowymi obciążył stronę pozwaną uwzględniając w tym zakresie fakt, że zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. wysokość opłaty sądowej wynosiła 1.680 zł złotych. Uwzględniając powyższe, w oparciu o powołany przepis Sąd orzekł, jak w pkt III sentencji wyroku.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;
3. kal. 14 dni.

W., dnia 02.07.2013 r.